



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Ladislavem Vaško ve věci

žalobce: O. V., narozený X,
bytem X,

proti

žalovanému: Krajský úřad Ústeckého kraje,
sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 01 Ústí nad Labem,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 5. 2023, č. j. KUUK/078025/2023/DS/Píš,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 5. 2023, č. j. KUUK/078025/2023/DS/Píš, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Louny, odboru dopravy (dále jen „městský úřad“), ze dne 10. 1. 2023, č. j. MULNCJ 2716/2023. Prvostupňovým rozhodnutím městský úřad uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku z nedbalosti podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), za což mu podle § 35 písm. b) a § 46 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“) a § 125c odst. 5 písm. d) zákona o silničním provozu uložil

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

pokutu ve výši 5 000 Kč a podle § 90 odst. 1, § 35 písm. c) a § 47 zákona o odpovědnosti za přestupky a podle § 125c odst. 6 písm. b) zákona o silničním provozu mu uložil zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 6 měsíců. Současně magistrát žalobci v prvostupňovém rozhodnutí uložil povinnost nahradit náklady správního řízení ve výši 1 000 Kč podle § 95 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky. Přestupku se žalobce dopustil z nedbalosti tím, že dne 24. 3. 2022 v čase 16:56 hodin na silnici č. I/7 Postoloprty, okres Louny, v 56. km ve směru jízdy na Prahu, ve vzdálenosti 202,1 m od GPS bodů N50°21.8926 E013°41.1664, kde byl umístěn silniční rychloměr, při řízení motorového vozidla tovární značky Volkswagen Caddy, registrační značky X, překročil nejvyšší dovolenou rychlost jízdy stanovenou dopravní značkou č. B 20a „Nejvyšší dovolená rychlost“ na 80 km/h; vozidlu, které žalobce řídil, byla silničním rychloměrem naměřena rychlost 138 km/h, přičemž s přihlédnutím k možné odchylce měřicího zařízení ± 3 km/h tedy činila rychlost vozidla 133 km/h. Uvedeným jednáním žalobce porušil § 4 písm. c) zákona o silničním provozu. Současně žalobce navrhl, aby soud uložil žalovanému povinnost nahradit žalobci náklady řízení.

Žaloba

2. V podané žalobě žalobce zrekapituloval průběh správního řízení. Poukázal na to, že svědek Jindra pouze uvedl, že se odvolává na úřední záznam, přesto správní orgány následně v množném čísle hovoří o výpovědích svědků. Namítal, že nijak nebyla vypořádána námitka, že svědek Krupička před výslechem prostudoval spis a oznámení přestupku. Takový postup je dle žalobce procesně zcela nepřipustný, nepřipadá totiž v úvahu, aby se vůbec studoval spisový materiál, neboť toto právo je vyhrazeno pouze účastníkům řízení a jejich zástupcům, k čemuž odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 34/2010-73. K použitelnosti úředních záznamů poukázal též na rozsudek Krajského soudu v Praze č. j. 56 A 2/2022-31. Zdůraznil, že pokud je nepřipustné vycházet pouze z úředních záznamů a je nepřipustné, aby namísto svědecké výpovědi byly úřední záznam čteny, je logické nepřipustné, aby si svědek před výpovědí přečetl úřední záznamy a pak ve výpovědi pouze zrekapituloval, co si k věci právě přečetl, namísto toho, aby vypovídal o tom, co si o věci skutečně pamatuje.

Vyjádření žalovaného k žalobě

3. Žalovaný ve svém vyjádření shrnul průběh správního řízení a konstatoval, že se svědek J. odvolal na úřední záznam, oznámení přestupku a další části dokumentace Policie ČR, tyto písemnosti ovšem nečetl, ale vyjádřil se k věci dle svých slov a odpovídal na kladené otázky od městského úřadu i žalobce. Zdůraznil, že žalobcem citované rozsudky nejsou přílehlavé projednávané věci.

Posouzení věci soudem

4. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalobce ani žalovaný nesdělil soudu do dvou týdnů od doručení výzvy svůj nesouhlas s takovýmto projednáním, ačkoli byli ve výzvě výslovně poučeni, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání byl udělen.
5. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

6. Žaloba není důvodná.
7. Soud se nejprve zabýval namítanou nepřezkoumatelností napadeného rozhodnutí, kterou žalobce spatřoval v tom, že nijak nebyla vypořádána námitka, že svědek K. před výsledkem prostudoval spis a oznámení přestupku.
8. Podle § 68 odst. 3 věty první správního řádu platí, že v odůvodnění rozhodnutí se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.
9. V této souvislosti zdejší soud poukazuje na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které platí, že *„[z] odůvodnění rozhodnutí správního orgánu musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a jaké úvahy jej vedly k uložení sankce v konkrétní výši“* (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 As 66/2009-46, ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 Afs 1/2010-53, nebo ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109). Z rozhodnutí rovněž musí být zjistitelné, z jakých skutkových zjištění správní orgán ve vztahu k jím vyhlášenému výroku vycházel a na základě jakého právního názoru k závěrům o něm dospěl. Správní rozhodnutí, které takovou skutkovou a právní úvahu neobsahuje, je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť nemůže plnit svou základní funkci, tedy osvětlit účastníkům řízení, na základě jakých skutečností bylo rozhodnuto tak, jak je uvedeno v jeho výroku (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 As 66/2009-46, ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 Afs 1/2010-53, nebo ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109, ze dne 28. 8. 2007, č. j. 6 Ads 87/2006-36, ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 As 10/2005-298, ze dne 11. 8. 2004, č. j. 5 A 48/2001-47).
10. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 6. 2008, č. j. 8 As 13/2007-100, však zároveň nelze po odvolacím orgánu požadovat, aby se vyslovil ke každé větě uvedené v odvolání; plně postačí, pokud z jeho rozhodnutí bude zřejmé, na základě jakých skutečností rozhodoval a jakými úvahami se řídil. Podstatné je, aby se správní orgán ve svém rozhodnutí vypořádal se všemi stěžejními námitkami účastníka řízení, což může v určitých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2014, č. j. 7 Afs 85/2013-33). Podle názoru soudu je rovněž třeba zohlednit, že zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů rozhodnutí či pro jeho nesrozumitelnost skutečně toto rozhodnutí nelze meritorně přezkoumat (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45, či ze dne 29.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

6. 2017, č. j. 2 As 337/2016-64). Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je založena na nedostatku důvodů skutkových, nikoliv na dílčích nedostatcích odůvodnění správního rozhodnutí.

11. Soud dále uvádí, že správní řízení až do vydání rozhodnutí odvolacího orgánu představuje v souladu se zásadou jednotnosti správního řízení jeden celek (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 7. 2007, č. j. 3 As 51/2006-65), přičemž účelem řízení před odvolacím správním orgánem je napravovat případná pochybení správního orgánu I. stupně. Jako jeden celek jsou tak vnímána všechna rozhodnutí vydaná v jednotlivých fázích řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 9. 2016, č. j. 2 Afs 143/2016-29, nebo ze dne 27. 2. 2013, č. j. 6 Ads 134/2012-47).
12. Výše uvedeným požadavkům na přezkoumatelnost rozhodnutí žalovaný v projednávané věci dostál, neboť z jeho rozhodnutí je zřejmé, z jakých zjištění vycházel, jak o nich uvážil a proč neakceptoval jednotlivé odvolací námitky. Prostý nesouhlas žalobce s odůvodněním napadeného rozhodnutí nezakládá nepřezkoumatelnost rozhodnutí, ať už pro nedostatek důvodů, nebo nesrozumitelnost.
13. Pokud jde o tvrzení žalobce, že nebyla nijak vypořádána jeho námitka, že svědek K. před výsledkem prostudoval spis a oznámení přestupku, soud zdůrazňuje, že žádnou takovou námitku žalobce v odvolání neuplatnil. Nelze pak žalovanému vyčítat, že se v napadeném rozhodnutí neuplatněnou námitkou nezabýval.
14. Pokud má žalobce snad na mysli jeho vyjádření ze dne 12. 12. 2022 obsažené v protokolu z téhož dne, že u „svědka č. 2 je patrné, že před výsledkem svědka prostudoval spis oznámení o přestupku. Na základě tohoto prostudování odpovídal na otázky a není tak zaručeno, že svědek vycházel pouze z toho, co viděl a činil v daný okamžik“, je třeba konstatovat, že toto vyjádření městský úřad nepominul. Výslovně toto vyjádření žalobce citoval na straně 6 jeho rozhodnutí a k vyjádření žalobce ze dne 12. 12. 2022 konstatoval, že nemá žádné pochybnosti o hodnověrnosti výpovědi svědků pprap. J. a prap. K., neboť tito policisté vykonávali pouze svoji služební činnost jako veřejní činitelé a neexistují žádné okolnosti, které by věrohodnost jejich tvrzení jakkoli snižovaly či zpochybňovaly; městský úřad poukázal též na judikaturu Nejvyššího správního soudu týkající se věrohodnosti svědeckých výpovědí zasahujících policistů. Z uvedeného je zřejmé, že městský úřad nepovažoval žalobcovo nepodložené tvrzení o tom, že měl svědek K. před výsledkem prostudovat spis a oznámení o přestupku (pozn. soudu – žádná protokolace o studování spisu či úředního záznamu není v protokolu ze dne 12. 12. 2022 u svědka K. zaprotokolována), za oprávněnou, neboť nebyla nijak zpochybněna či snížena věrohodnost výpovědi tohoto svědka.
15. Soud dále pro úplnost doplňuje, že s odvolacími námitkami týkajícími se zpochybnění věrohodnosti svědeckých výpovědí policistů K. a J. se žalovaný vypořádal. Rozhodnutí žalovaného je přezkoumatelné. Námitka žalobce o nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného je nedůvodná.
16. Soud se dále zabýval námitkami žalobce směřujícími proti věrohodnosti svědeckých výpovědí zasahujících policistů. Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu je pro prokázání přestupku spočívajícího v překročení nejvyšší dovolené rychlosti zpravidla dostatečné vycházet z oznámení o přestupku, záznamu o přestupku obsahujícího fotografii měřeného vozidla a údaje o provedeném měření a ověřovacího listu silničního radarového rychloměru. Nejvyšší správní soud tyto důkazy považuje za postačující k závěru o spáchání přestupku, není-li v rámci přestupkového řízení žádný z těchto podkladů jakkoliv zpochybňován (srov. např. rozsudky Nejvyššího správní soudu ze dne 14. 5. 2015, č. j. 7 Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

As 83/2015–56, či ze dne 25. 4. 2019, č. j. 1 As 11/2019-37). Pokud tedy městský úřad vydal příkaz na základě výše uvedených podkladů, postupoval v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu. Dále je zapotřebí zdůraznit, že vydání příkazu nevylučuje provedení dalších důkazů v pokračujícím řízení, neboť podáním odporu obviněný z přestupku dá najevo svou vůli, aby se v řízení pokračovalo. Soud připouští, že základní podmínkou pro využití příkazního řízení je, aby skutečnosti, z nichž správní orgán při rozhodování vychází, byly objektivním podkladem pro závěr o naplnění všech zákonných znaků přestupku a současně pro závěr, že se obviněný tohoto přestupku dopustil. Smyslem příkazního řízení coby jedné ze zkrácených forem přestupkového řízení je rychlé a hospodárné vyřízení věci. V příkazním řízení sice má správní orgán k dispozici podklady, z nichž vychází jeho přesvědčení o spáchání přestupku, nejedná se ale o dokazování ve smyslu § 51 a násl. správního řádu (srov. viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 9. 2015, č. j. 8 As 193/2014-35). Jestliže žalobce po vydání příkazu v odporu zpochybňoval dané podklady, městský úřad nepochybil, jestliže přistoupil k doplnění dokazování výpověďmi zasahujících policistů, kteří byli přítomni přestupku.

17. Soud dále poukazuje na to, že dle Nejvyššího správního soudu má svědecká výpověď standardně postupujících policistů obecně vysokou důkazní hodnotu. Obecně není důvod pochybovat o pravdivosti svědeckých výpovědí zasahujících policistů, neboť na rozdíl od přestupce nemají na věci a jejím výsledku jakýkoli zájem, vykonávají jen svou služební povinnost. Podle Nejvyššího správního soudu u svědka, který nemá žádný zájem na výsledku řízení, je spíše pravděpodobné, že bude tvrdit takové skutečnosti, o nichž je objektivně přesvědčen, že jsou pravdivé. Při kolizi mezi tvrzením přestupce a policisty je proto zpravidla věrohodnějším svědectví policisty. Pochybnost o nezájatosti policisty jako svědka může vzbuzovat neobvyklá horlivost a důkladnost policisty při řešení přestupku na místě samém, která spočívá například v tom, že přestupce podrobí kontrole dokladů a testu, zda není pod vlivem alkoholu, jakož i rozsáhlé kontrole technického stavu vozidla a povinné výbavy, aniž by vyvstal jakýkoli důvod k podezření, že některé z kontrolovaných prvků vozidla či jeho povinné výbavy nesplňují předepsané náležitosti. U přestupků prokazovaných především výpověďmi zasahujících policistů, kde není žádný další důkaz, jímž by šlo spáchání přestupku objektivně ověřit, je obecně třeba vstřícněji přistupovat k důkazním návrhům přestupce, jsou-li potenciálně schopné přinést nová zjištění podstatná pro řízení (srov. viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2007, č. j. 4 As 19/2007–114, ze dne 5. 10. 2017, č. j. 2 As 235/2017-26, či ze dne 17. 6. 2011, č. j. 7 As 83/2010–63).
18. Nejvyšší správní soud dále opakovaně vyslovil, že pro založení pochybnosti o pravdivosti tvrzení policisty by měly existovat konkrétní důvody. Policista se v řízení zásadně považuje za nestranného svědka události, který není žádným způsobem motivován, ať již negativně či pozitivně, aby jeho svědectví vedlo k určitému výsledku řízení. Pochybnosti o věrohodnosti výpovědi policisty vyvstanou zejména tehdy, neshoduje-li se jeho výpověď v podstatných okolnostech věci s jinými důkazy. Naproti tomu, vzhledem k časovému odstupu mezi spácháním přestupku a výsledkem policisty nemohou rozpory nebo nedostatky výpovědi v okrajových aspektech případu věrohodnost výpovědi nikterak ovlivnit (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 6. 2015, č. j. 2 As 89/2015-33, či ze dne 22. 5. 2013, č. j. 6 As 22/2013-27).
19. V projednávaném případě se nejednalo o přestupek, k jehož prokázání by jako jediné důkazy proti sobě stály výpovědi policistů a přestupce, nýbrž rozhodující byl výstup z rychloměru. Výpovědi zasahujících policistů jsou rozhodující v případech přestupků, kde proti sobě jako

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

hlavní důkazy stojí tvrzení přestupce a policistů nebo v případě rychloměrem zachyceného překročení rychlosti tehdy, pokud policejní hlídka řidiče bezprostředně po spáchání přestupku nezastaví, aby ho identifikovala. V případě žalobce se nejednalo ani o jeden z uvedených příkladů, výpovědi policistů lze tak hodnotit jako podpůrný důkaz. Soud považuje s ohledem na výše uvedenou judikaturu Nejvyššího správního soudu oznámení přestupku, výstup z rychloměru obsahující fotografii měřeného vozidla s údaji o provedeném měření a čitelnou registrační značkou a ověřovací list silničního rychloměru za základ pro zjištění skutkového stavu v projednávaném případě dostatečně prokazující, že k přestupku skutečně došlo. Dále soud zdůrazňuje, že správní spis obsahuje barevné fotografie pořízené měřicím zařízením, na nichž je zachyceno vozidlo s čitelnou registrační značkou. Nadto je nutné poznamenat, že podoba osoby zachycená na barevné fotografii obsažené ve správním spisu se shoduje s podobou osoby na řidičském průkazu a občanském průkazu žalobce, které byly předloženy po zastavení vozidla zasahujícími policisty. Žádný z těchto podkladů nevzbuzoval pochybnosti a bylo na jejich základě možné rozhodnout.

20. S ohledem na povahu věci byl rozhodujícím důkazem výstup z rychloměru, přičemž záznam pořízený rychloměrem LaserCam4 dokumentuje dobu měření, souřadnicemi přesné místo měření, rychlostní limit překročené rychlosti a vlastní měřené vozidlo. Jedná se tak o jedinečný, nezaměnitelný a neopakovatelný důkaz, který byl získán kalibrovaným a schváleným měřicím zařízením, s doložením ověřovacího listu daného měřidla a proškoleným policistou.
21. K námitkám žalobce stran nedostatků ve svědeckých výpovědích zasahujících policistů soud nejprve upozorňuje na to, že hodnocení důkazů je věcí správního orgánu a je ovládáno zásadou volného uvážení. Kritériem volného uvážení jsou zásady logiky, přičemž v odůvodnění správního rozhodnutí musí být způsob hodnocení důkazů náležitým způsobem popsán. Bylo tedy na správních orgánech, jak důkazy v podobě svědeckých výpovědí zasahujících policistů hodnotily (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2007, č. j. 4 As 19/2007–114).
22. Soud dává za pravdu žalobci v tom, že svědek J. se na úvod své svědecké výpovědi odkázal na úřední záznam, přičemž v protokolu o jeho výpovědi je uvedeno následující: *„Minimálně se odvolávám na úřední záznam, kde byla situace popsána a bylo to řádně oznámeno. Jelikož to je přestupek, který nelze řešit na místě v příkazním řízení, musela se zpracovat fotodokumentace + úřední záznam a věc byla dále oznámena správnímu orgánu k dalšímu projednání.“* (srov. stranu 6 protokolu o ústním jednání městského úřadu ze dne 12. 12. 2022). Nicméně již soud nemůže souhlasit se žalobcem v tom, že by věrohodnost výpovědi tohoto policisty měl odkaz na úřední záznam zpochybnit. Soud též zdůrazňuje, že po podrobném prostudování protokolu o ústním jednání ze dne 12. 12. 2022, v němž jsou zaznamenány svědecké výpovědi prap. J. a prap. K., soud nezjistil, že ti by výslovně hovořili o tom, že studovali úřední záznam či jakékoliv spisy. I kdyby soud připustil, že uvedení policisté studovali úřední záznam a s ním související dokumentaci, neznamená to, že by jejich svědecké výpovědi byly en bloc nepoužitelné v přestupkovém řízení. Soud poukazuje na to, že jmenovaní policisté shodně vypověděli, že rychloměrem bylo změřeno jedno jediné vozidlo, které bylo také zastaveno, toto vozidlo měl pprap. J. po celou dobu na dohled, a nebylo tak možné, aby bylo zastaveno jiné vozidlo; dále vypověděli, že řidič daného vozidla byl zastaven a ztotožněn jako žalobce; rovněž shodně uvedli, že změřené vozidlo překročilo rychlost na úseku, kde byla dopravní značkou B20a stanovena maximální rychlost 80 km/h.
23. Z výpovědi obou výše specifikovaných svědků je tedy patrné, že po celou dobu po zjištění překročení rychlosti vozidla, které řídil žalobce, měli toto vozidlo v dohledu až do jeho Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

zastavení pprap. J. Co se týká prokázání totožnosti řidiče, výpovědi obou svědků se shodují v tom, že ve vozidle byla pouze jedna osoba, jejíž totožnost byla ověřena podle jí předložených osobních dokladů, které jsou žalobce. Soud proto nemá pochybnosti o tom, že je prokázáno, že vozidlo řídil žalobce, a že se tak právě žalobce dopustil předmětného přestupku. Výpovědi obou svědků se rovněž shodují v tom, že vozidlo, které řídil žalobce, překročilo rychlost v úseku na silnici I/7, kde je stanovena maximální rychlost 80 km/h.

24. Podle názoru soudu správní orgány nepochybily, jestliže nezpochybily věrohodnost svědeckých výpovědí zasahujících policistů. Soud podotýká, že nelze logicky požadovat, aby výpovědi byly zcela shodné, pokud svědek ve spontánní části některé okolnosti uvede a některé na rozdíl od jiného svědka nikoli, není to rozpor, na základě kterého by bylo možné označit výpovědi svědků jako nevěrohodné. Soud si není vědom žádných nedostatků ve výpovědi svědků pprap. J. a prap. K., které by měly negativně ovlivnit věrohodnost výpovědi obou policistů, které se navíc v podstatných aspektech nelišily a které jsou nerozporné jak zvlášť, tak ve vzájemném srovnání. Rovněž soud zdůrazňuje, že zasahující policisté vozidlo žalobce zastavili a žalobce kontrolovali z důvodu naměřeného překročení rychlosti radarem. Policisté žalobce neznali, což žalobce ostatně sám ani netvrdil. Z obsahu správního spisu soud nezjistil, že by zasahující policisté při řešení přestupku na místě samém postupovali s neobvyklou horlivostí a důkladností (žalobce nad rámec zjištěného překročení rychlosti například nepodrobili rozsáhlé kontrole technického stavu vozidla a povinné výbavy apod.). Rovněž z obsahu správního spisu ani vyjádření žalobce neplyne, že by se zasahující policisté vůči žalobci chovali nekorektně. Rovněž nedošlo k narušení procesních práv žalobce, neboť se zúčastnil ústního jednání, při kterém mohl svědkům klást otázky. Výpovědi zasahujících policistů, kteří navíc neměli žádný zájem na věci, jsou dle hodnocení soudu věrohodné a správní orgány z nich mohly vycházet. Námitky žalobce zpochybňující věrohodnost a použitelnost výpovědi policistů prap. J. a prap. K. nejsou důvodné.
25. Pokud jde o odkazy na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 9. 2010, č. j. 1 As 34/2010-73, publ. pod č. 2208/2011, a Krajského soudu v Praze ze dne 12. 9. 2022, č. j. 56 A 2/2022-31, soud zdůrazňuje, že jejich závěry, které zdejší soud jinak nijak nezpochybňuje, nejsou na projednávanou věc přílehlavé. Rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 34/2010-73 se týkal zákazu použití úředního záznamu o podaném vysvětlení v přestupkovém řízení. V posuzovaném případě však správní orgány nevycházely z žádného úředního záznamu o podání vysvětlení, nýbrž zasahující policisté byly městským úřadem vyslechnuty jako svědci a těmto svědkům mohl žalobce klást otázky. Z uvedeného vyplývá, že v tomto se věc žalobce výrazně odlišuje od situace řešené v rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 34/2010-73. K rozsudku Krajského soudu v Praze č. j. 56 A 2/2022-31 zdejší soud uvádí, že ten řešil situaci, kdy rozhodnutí správních orgánů byla založena výhradně na úředním záznamu a oznámení o přestupku, a Krajský soud v Praze dospěl k závěru, že jelikož žalobce tyto dokumenty zpochybnil a předestřel odlišnou skutkovou verzi, měly správní orgány dokazování doplnit, zejména provést výslech zasahujících policistů. Jak soud uvedl výše, v tomto projednávaném případě správní orgány nevycházely jen z úředního záznamu a oznámení o přestupku, ale též ze svědeckých výpovědí policistů J. a K. a např. i z vyjádření Ředitelství silnic a dálnic ze dne 27. 5. 2022, z něhož plyne, že dne 24. 3. 2022 v 16:56 hodiny bylo stálé dopravní značení B 20a v km provozního staničení 56,263 ve směru jízdy na Louny/Prahu na silnici I/7 a nebylo na základě žádané přechodné úpravy na komunikaci odstraněno nebo zakryto.
26. S ohledem na výše uvedené soud uzavírá, že shledal žalobu nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. výrokem I. rozsudku zamítl.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

27. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovaný, jemuž nad rámec jeho běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly, ani náhradu nákladů řízení nepožadoval. Soud proto výrokem II. rozsudku vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu

a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 2. října 2024

Mgr. Ladislav Vaško v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.